

успеш да накарам някого да ми я преведе. Затова сега има да благодаря на голямото благоволение на нашия светъл самоцъркец, който пожела сам да узнае какво пише в тази тъй прочута книга. У нас, по Божия милост, не живеем със затворени очи. Ученолюбивият ни цар не желае да изпусне из око нищо, което занимава умовете на западния свят. Дори и това, което някои наричат еретическа книжнина.

Францисканецът, който четеше латинския текст, поклати глава:

— Напразно наричат "Вечното Евангелие" еретическа книга. Ние еретици ли сме? А напоследък чух, че нашият главен вожд, Джовани ди Парма, решил да напише един благоприятен разбор на тази тъй хулена и тъй харесвана книга.

— Нали царят щеше да дойде да му прочетем преведеното? — попита деец Мануил.

— Всеки миг го очаквам... — отвърна пресвитер Иоаким, като леко наклони глава по посока на прозореца, заслушан в някакъв далечен тропот от конски копита.

Францисканецът продължи да чете, а абат Витлеем превеждаше на висок глас това, което Иоаким трябваше да записва.

— "Най-главното, най-необикновенното в твърдението на абат Иоаким е, че..."

— Кой е този абат Иоаким? — попита отудено богомилът, като се загледа в пресвитера, който напоследък бе станал игумен на манастиря, приемайки сан архимандрит.

Той леко се усмихна.

— Не, не се отнася до мене. Тоя е оня Иоаким, който ходил на поклонение в Палестина и от там се върнал със слава на светец. Той измислили мъдростта на "Вечното Евангелие". Но е починал доста отдавна, може би преди тридесет години.

— Казват, — намеси се францисканецът, — че мъдростта на "Вечното Евангелие" била дадена от един ангел на някакъв духовник, наречен Кирил, написана в слова, издълбани в медни плочки. А пък този Кирил